

Medhjälp till falskdeklaration

Droskägaren K. Engström i Stockholm åtalades jämlikt 1 § skattestrafflagen för falskdeklaration. Han skulle ha upptagit sina inkomster av droskrörelse för beskattningsåren 1953 och 1954 med belopp som understeg de verkliga med resp. 2.832 och 1.943 kr., vilket varit ägnat att leda till för låg skatt med resp. 853 och 485 kr. Han åtalades vidare enligt 1 § skattestrafflagen och 3 kap. 4 § strafflagen för att han, som haft droskförarna Rune Boquist och L. E. O. Stigeby anställda som droskförare, efter överenskommelse med dessa i avsikt att nedbringa deras skatter upptagit Stigebys inkomster på löneuppgiften till belopp, som understeg de verkliga med minst resp. 800 och 720 kr., och Boquists till belopp, som understeg de verkliga med minst 350 resp. 630 kr. Då Stigeby och Boquist använt sig av de sålunda lämnade uppgifterna, hade det varit ägnat att leda till för låg skatt för Stigeby med resp. 227 och 244 kr. samt för Boquist med resp. 101 och 213 kr.

Vidare åtalades Engström i första hand för urkundsförfalskning, bestående i att han någon gång i början av år 1955, då han fått meddelande från skatteverket, att hans bokföring skulle granskas, låtit Stigeby ändra anteckningar, som gjorts på två kvitterade fakturor utfärdade av AB Ingvar Bergengren, i andra hand för medhjälp till urkundsförfalskning genom att han främjat Stigebys gärning och i tredje hand för brukande av falsk urkund, enär han insänt fakturorna till skatteverket med vetskap om förfalskningsåtgärden.

Slutligen åtalades Engström för undertryckande av urkund genom att dels i

samförstånd med Stigeby ha kastat bort de s. k. körlapparna för året 1954 och dels låtit Stigeby utradera de anteckningar om vägmätarställning, som gjorts på en del kvitterade fakturor, utfärdade av AB Scania-Bilar.

Stigeby åtalades för falskdeklaration, bestående däri, att han 1954 och 1955 i sina självdeklarationer upptagit sin inkomst av tjänst såsom droskförare med för lågt belopp (de ovan angivna summorna). Stigeby åtalades dessutom för medhjälp till falskdeklaration. Han skulle med uppsåt att hjälpa Engström, som var hans arbetsgivare, under åren 1953 och 1954 kontinuerligt ha underlåtit att låta bokföra inkörssummorna från ett flertal körpass och dessutom förmått en annan hos Engström anställd förare till samma förfarande. Stigeby åtalades dessutom för urkundsförfalskning och för undertryckande av urkund (ändringarna på de ovan nämnda fakturorna).

Både Engström och Stigeby erkände falskdeklaration. Engström förnekade däremot, att han medverkat vid förfalskningsåtgärden, medan däremot Stigeby vitsordade, att han förfarit som åklagaren påstod men bestred ansvar, enär fara i bevishänseende icke förelegat.

Engström påstod, att vid Stigebys besök hos honom denne föreslagit att ändra vägmätarställningarna på fakturorna för att skämta med granskningsmannen, att Engström emellertid skulle ha avrått men att Stigeby dock ändrat samt att Engström med vetskap härom överlämnat fakturorna till granskningsmannen.

Stigeby vidgick, att han utfört ändringarna med insikt om att Engström skulle

överbilaga dem till skatteverket, och uppgav, att Engström icke gjort någon erinran. Han förklarade vidare, att enligt hans mening någon kontroll av inkörda belopp icke kunde ske med ledning av taxameterställningarna.

Rådhusrätten fann det icke styrkt, att Engström medverkat vid förfalskningsåtgärden.

Skatteverkets bokgranskningskontor angav i PM, att inkörssummornas storlek beräknas bl. a. med ledning av milantalet samt att detta kunnat framräknas med ledning av bl. a. föreliggande fakturor. Rådhusrätten fann på den punkten, att ändringarna inneburit fara i bevishänseende. Engström befanns därför förvunnen till ansvar för brukande av falsk urkund och Stigeby för urkundsförfalskning.

I fråga om undertryckande av urkund bestred båda ansvar i första hand emedan Engström ägt förfoga över körlapparna och fakturorna och i andra hand, emedan förfarandet icke medfört fara i bevishänseende. Båda vidgingo, att åtgärderna vidtagits, sedan Engström fått meddelande om bokföringsgranskning. Enligt TF 32 §, 3 mom. ålåg det Engström att efter anmaning av TI för granskning tillhandahålla sin bokföring med därtill hörande handlingar ävensom anteckningar rörande intäkter och utgifter inom rörelsen med därtill hörande handlingar. Rätten fann därför att Engström vart underkastad sådan inskränkning i sin förfoganderätt över körlapparna och fakturorna, som avses i 12 kap. 4 § strafflagen. Båda funnos därför förvunna till ansvar för undertryckande av urkund.

Engström dömdes att för falskdeklaration år 1954 böta 1.400 kr. och för medhjälp till falskdeklaration att böta 300 kr.

TAXERINGS HUMOR

Gott råd till alla.

Kontantunderskott fördelas:

”Om inkomsten något år blir för låg, tar jag av hushållskassan”.

Nöjaktig förklaring.

Någon inkomst för de år jag har varit gift har jag inte haft. Skötseln av make och barn har upptagit all min tid, och att älska sin man i nöd och när han har lust är väl ej beskattningsbart, eller hur? Med utmärkt högaktning. N. N. (hustru).

Nedsatt skatteförmåga.

Kontantberäkning hade upprättats och tillställts dekl. som förklarade underskottet enl. följande:

Brödet köpes året om och skatteförmågan är nedsatt för jag gagnar käpp när jag skall förflytta mig.

samt för år 1955 för motsvarande brott att böta resp. 900 och 400 kr. Stigeby dömdes för samma brott båda åren att böta för år 1954 resp. 400 och 300 kr. samt för år 1955 resp. 500 och 200 kr.

Vidare dömdes Engström för brukande av falsk urkund och för undertryckande av urkund samt Stigeby för urkundsförfalskning och för undertryckande av urkund. Vardera fick tre månaders straffarbete, villkorlig dom.

Boquist fälldes samtidigt. Han slapp undan med böter: 300 kr. för falskdeklaration och medhjälp år 1954 och 400 kr. år 1955.

Ett inte särskilt billigt nöje.